

10 години Китайска народна република

ПОД СЛАВНОТО ЗНАМЕ НА ГЕНЕРАЛНАТА ЛИНИЯ НА ПАРТИЯТА

Първи октомври 1949 г. е рождени ден на Китайската народна република. Сега напредвайки всички сили, под ръководството на Китайската комунистическа партия, китайският народ от различните националности, сплотен в едно, горещо чествува десетата годишнина на своя национален празник преди всичко с нов производствен подем за изпълнение на предизвикателствата на народно-стопанския план за 1959 г., т. е. осъществяване на великите задачи за предсрочно изпълнение на главните показатели на Втората петилетка (1958—1962 г.).

След възстановяване на народното стопанство, от 1953 г. у нас започна в големи мащаби планомерно социалистическо икономическо строителство. Постигнати бяха огромни успехи в изпълнението на Първата петилетка, която започна от 1953 г. Още в онова време, когато изпълнението на Първата петилетка беше към своя край, Партията започна вече да планира Втората петилетка. На I сесия на VIII конгрес на Партията, състояла се през септември 1956 г., бе прието предложението за конкретните цифри на Втората петилетка. Според това предложение нашето народно стопанство през Втората петилетка (1958—1962 г.), както и през Първата петилетка, ще продължава да се развива със сравнително по-бързи темпове.

Освобожденият китайски народ под ръководството на своята Партия — Китайската комунистическа партия и своя вожд — другаря Мао Цзе-дун, твърдо и смело върви напред. Неговият горещ стремеж за бързо изменение на своето бедно и изостанало положение и за бързото построяване на социализма е като заревна в земята от десетки години изригваща с гръм от вулкан лава. Социалистическият

листическият строй дава възможност на четвърт от населението от целия свят — 650 милионния китайски народ да се освободи окончателно, да измени своята съдба със собствените си ръце. Какви огромни сили могат да се породят от това, какви величави дела могат да се извършат! Това никога няма да разберат враговете на социализма.

Ръководството на Централния комитет на Китайската комунистическа партия начело с великия вожд на народа в Китай др. Мао Цзе-дун е марксистко-ленинско ръководство. Една от главните особености на ръководството на ЦК на КПК е това, че той всякога зачита революционната инициатива и революционната решимост на стотици милиони маси, стои в челните редици и смело върви напред заедно с масите, съсредоточава техните желания и стремежи, с ясен и активен курс дейности и практически ги води. Генералната линия: „напредвайки всички сили, стремежи се напред, да изградиш социализма по принцип: по-бързо, по-добре, по-икономично“ разработена от ЦК на КПК и др. Мао Цзе-дун през пролетта на 1958 г. е концентриран израз на революционната воля и решимост на целия наш народ, велик курс, който съчетава обективните възможности с революционния ентусиазъм на стотици милиони народни маси.

Генералната линия на Партията за социалистическото строителство изисква нашата страна колкото се може по-скоро да се превърне във велика социалистическа страна със съвременна промишленост, съвременна селско стопанство и съвременна наука и култура. Шом ней-

Чжу Ця-Вън

изявден и пълномощен посланик на Китайската народна република в Народна република България

ният основен пункт е вярата в силите на масите и отразяване на техните стремежи, то основният начин за осъществяване на тази генерална линия следователно ще бъде също начинът — линията на масите. Завоюваните от нас победи и успехи неопровержимо доказваха пълната правилност на генералната линия, доказаха също и това, че разработеният от Партията според генералната линия курс в условията на предимственото развитие на тежката промишленост, за едновременно развитие на промишлеността и селското стопанство, едновременно развитие на тежката и леката промишленост, едновременно развитие на държавната промишленост с централно подчинение и местната промишленост, едновременно развитие и на едрите, и на средните и дребни предприятия, едновременно развитие и на производството по съвременния начин и на производството по прост начин, е съвършено правилен курс на цяла серия „едновременно“ и на „вървеща на два крака“.

През август т. г. се състоя VIII пленум на ЦК на нашата Партия. Пленумът отчете опита, добит през време на изпълнението на генералната линия на Партията за социалистическото строителство. VIII пленум на VIII ЦК посочи ясно на цялата партия и на целия народ сегашното икономическо положение, постави боева задача за по-нататъшно разгръщане на движението за увеличаване на производството и спазване режима на икономии и предсрочното изпълнение през тази година на основните показатели на Втория петгодишен план.

Под лъчезарната светлина на генералната линия на Партията за социалистическото строителство, през 1958 г. нашият народ извърши голям скок в социалистическото строителство и с това бяха създадени повсеместно народни комуни по селата. Известно е, че темповете на социалистическото строителство у нас далеч надминаха по-ранните предложения. Само за две години 1958—59 г. ще се изпълнят, предизвикателствата, които трябва да бъдат изпълнени за пет години (1958—1962 г.).

Големи скок продължава и през 1959 г. По план производството на стомана (тук не се включва стоманата, добита по прост начин) ще се увеличи с 50 на сто, т. е. от 8 милиона тона ще достигне 12 милиона тона. Това се равнява на обема на производството на стомана, предвидено от Втория петгодишен план за 1962 г. — 10.5 — 12 милиона тона.

Тази година производството на каменни въглища се предвижда да се увеличи с 24 на сто в сравнение с миналата година, т. е. от 270

милиона тона да нарасне до 335 милиона тона, така че предвиденият обем на производството за 1962 година — 190 — 210 милиона тона ще бъде надминат твърде много. В областта на селското стопанство, въпреки че 34 милиона хектара площ, т. е. една трета от обработваемата земя пострада от големи наводнения, суша, вредители и други стихийни бедствия, все пак предвиденият по плана добив на зърнени храни и памук през т. г. дна ще се увеличи с около 10 на сто в сравнение с миналата година, т. е. зърнени храни — 275 милиона тона срещу 250 милиона тона, памук — 2.3 милиона тона — срещу 2.1 милиона тона. Така производството на зърнени храни ще надмине набелязания по-рано обем за 1962 година „250 милиона тона“, а производството на памук ще се доближи до набелязания за 1962 година обем „2.4 милиона тона“. Освен производството на стомана, каменни въглища, зърнени храни и памук, производството на дървесина, металургични съоръжения и електроенергетични съоръжения, металорежещи машини, памучни прежди и други, според таждоиния народостопанския план, също ще бъде изпълнено, предизвикането или при близително изпълнено предвиденото от Втората петилетка за 1962 година.

Предсрочното изпълнение на главните показатели на Втората петилетка, разбира се, има огромно значение за развитието на нашето народно стопанство и повишаването на жизненото равнище на народа. По такъв начин ние ще спечелим време, ще съкратим значително много времето, необходимо за строителство. С това за около 10 години (към 1967 г.) ще можем да осъществим в общи линии издигнатия от др. Мао Цзе-дун лозунг: „За 15 години да догоним Англия по равнището на производството на най-важните видове промишлена продукция“.

Също така предсрочно ще бъдат преизпълнени значително много основните положения за развитие на селското стопанство, на Китайската народна република за 12 години, които се предвиждаше да бъдат осъществени през 1967 година.

През 1958 г. с големи скок на народното стопанство се създадох повсеместно по нашите села народни комуни. Да се организират народни комуни, това е искането на стотици милиони селяни. Именно защото народната комуна изразява волята на абсолютното болшинство селяни у нас, играе велика роля в по-нататъшното освобождение и развитие на производителните сили, затова даже в началния период на своето създаване те вече показаха мощна жизнена сила. На всички е известно, че особено големи скок в народното стопанство през миналата есен и зима е неразривно свързан с повсеместното създаване на народни комуни по селата. След изправянето и укрепването на народните кому-

ни през миналата зима и тази пролет, те все по-ясно показват, че още по-очевидно ще проявят своите преимущества в делото на комплексното развитие на земеделието, горското стопанство, животновъдството, спомагателните стопанства и рибовъдството; а също така в промишлеността, селското стопанство, търговията, просветата и военното дело; в делото за постепенното осъществяване на механизацията на селското стопанство; в делото за увеличаване на доходите на селяните и подобряване живота в селата; в делото за създаване на обществени столове, ясли и други учреждения за колективно благосъстояние.

Ние с голямо задоволство казваме, че от 10 години насам в нашето социалистическо строителство сме се учили и се учим от строителния опит на Съветския съюз, България и другите братски страни, че великият Съветски съюз оказва огромна помощ на нашето социалистическо строителство, че България и другите социалистически страни също ни оказва помощ в различни области. Такава другарска помощ от братските страни е важно условие за успешното осъществяване на нашето дело, тя бе необходима за нас в миналото, необходима е сега и в бъдеще.

Въпреки че много хиляди километри отделят Китай и България, борбата за построяване на социалистическото и комунистическото общество свързва ясно в едно сърцата на нашите два народа. Още в бурните години на борбата преди освобождението ни, нашите два народа си съчувстваха и се подкрепяха. След освобождението двете ни страни станаха интимни братя в толямото социалистическо семейство. Въз основа на марксистко-ленинската идея за пролетарския интернационализъм, още повече се разви дълбоката дружба между нашите два народа. От 10 години насам нашите два народа си сътрудничаха и се подкрепяха в борбата за построяване на социализма и защита на световния мир.

Сега, когато чествуваме великия празник на Китайската народна република, да извикаме високо: нека китайският народ да върви смело напред под славното знаме на генералната линия на Партията!

Да пребъде във вековете дружбата между братския китайски и български народ! Да живее стоманената крепост на мира — социалистическият лагер, начело със Съветския съюз!

За да се улесни работата на големия язовир, който се изгражда на Жълтата река в Китай, работниците прилагат нов способ, като строят преграти от пръст и трева, които укротяват буйните води на реката.

На снимката: Подготовка и пренасяне на камъни за довършване на едн от прегратите.

НАШИЯТ ВЕЛИК ПРИЯТЕЛ

В 1949 година победоносно завърши проточилата се десетилетия героична борба на китайския народ за свобода и независимост. На 1 октомври 1949 г. беше провъзгласена Китайската народна република. За кратък срок народът възстанови всичко, което бяха разрушили японците и голямоановците. Страната направи първите крачки по пътя на индустриализацията. Селяните получиха земя и започнаха да се обединяват в кооперативи.

Преливайки по-нататък страниците — години на славната книга на историята на младата република, ние си спомняме много забележителни дела, направени от китайския народ под ръководството на своята Комунистическа партия.

1953 година. Съставен е първият петилетен план, успешно върви социалистическото преобразуване на селското стопанство, занаятчийската и капиталистическата промишленост и търговията. В течение на Първата петилетка се строиха повече от 10,000 обекти.

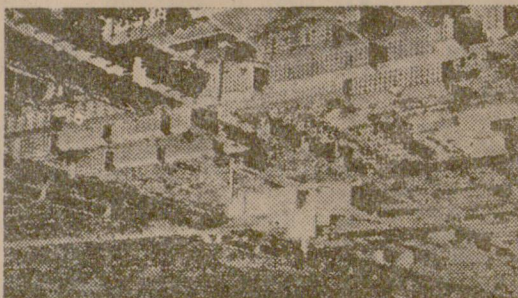
1957 година. Успешно е изпълнен първият петгодишен план. Лумнихи огньовете на нови оменки, деца, милиони деца са започнали да правят на иригационни системи.

1958 година — година на „големия скок“. Китайските милиони произведоха двойно по-

вече въглища, отколкото през 1957 година, и по обем на добив на въглища надминаха Англия с повече от 50 милиона тона. Металургията за по-малко от година удвои своята продукция. Селяните прибраха повече от два пъти зърно. Китай надмина Съединените щати по производство на памук и зае второ място в света след СССР.

От миналата пролет китайският народ пристъпи към изпълнение на нова грандиозна задача: решено е за една година да се доведе промишленото отглеждане на стомани до 18 милиона тона, дообавенето ни въглища до 380 милиона тона. Изпълнявайки набелязаната програма, Китай, както показват предварителните преизчисления, се приближава към уровня на производството, достигнато в Англия, и даже ще я надмине по стомана, чугун, мед, алуминий, производство на металорежещи машини и електрооборудване.

Многократна помощ на трудещите се от КНР в социалистическото строителство оказват Съветският съюз и другите социалистически страни. В първия на първата Китайска петилетка СССР помогна да бъдат построени 100 крупни обекти, а тази година с негово съдействие се строят още 125 предприятия.

Нов жилищен квартал в Пекин

В Уханския металургичен комбинат. Монтаж на електродвигател.

МЕСЕЦ НА БЪЛГАРО-СЪВЕТСКАТА ДРУЖБА

С векове кована дружба

Неотдавна 330 пратеници на българските борци за мир посетиха великата съветска страна. В продължение на 12 дни участниците в „Рейса на мира“ изминаха хиляди километри през необятната земя на Съветска Молдавия, Украйна и РСФСР. По време на своето пребиваване в страната на мила и строяща се комунизъм българските борци за мир посетиха столицата на Съветска Украйна-Киев, града герой-Ленинград и столицата на Съветския съюз — Москва. Многобройните възбуждащи срещи със съветски хора, постиженията им в строителството и силата им вярва в щастливото бъдеще на цялото човечество оставиха у нас незаличими впечатления, някои от които искам да споделя с читателите на в. „Борба“.

СЪБДНАТА МЕЧТА

Едва ли им, българини, който дълбоко в сърцето си да не е пожелавал да види с очите си великата и необятна Русия, да почувства полъха на нейните степи, да се наслади на богатството и красотата на ней-

ПЪТНИ БЕЛЕЖКИ

ните градове. С такива мисли и чувства бяха изпълнени сърцата и на всички борци за мир, които с трепетно внимание очакваха потеглянето на специалния „Рейс на мира“ от перона на Русенската гара към Съветската страна са отпразнени погледите и на стотиците изпращачи, които възторжено скандират: „На добър час“, „Братски привет на СССР“, а горните им погледи сякаш искаха да кажат колко голяма и безкрайна е любовта и признателността на нашия малък, но героичен народ към ония, които проляха реки от кръв за нашата свобода и независимост. След дълго нестихащите овации и мощно „Ура!“, влакът потегли на път. В сумрака на септемврийската вечер се виждаше очертанията на толемия Мост на дружбата, спойл загинаги в желязо и бетон двата бряга на река Дунав. В такива минути, когато човек напуска пределите на своята скъпа родина, в сърцата напатр особени чувства на възбуждане и неподозрян патриотизъм. Сърцето не издържа и някои подхваща:

Тих бял Дунав се вълнува... Запаят всички, лее целият влак, понесъл на плещите си пратениците на българските борци за мир.

ПЪРВА СРЕЩА

След кратък престой на румънската гара Яш нашият влак стремително се понесе към граничния пункт Унгени. В очакване час по-скоро да стъпят на съветската земя всички пътници от влака са надвиснали по прозорците и оживено махат ръце за поздрав. Митинжеските формалности се извършват от граничните власти във време на движение, а те са толкова малки, че ние даже нямаме задгранични паспорти. Влакът преминава граничния мост. Движим се на съветска земя. Ето я нашата заветна мечта, ето я далечната и приказна страна, за непобедимостта на която още в детството си сме слушали чудни легенди и възторжени песни. Отново всички заявяват:

Широка страна моя родна...

Още малко и ние сме на гара Унгени. Перонът е изпълнен със стотици посрещачи, които, въпреки ранния утринен час са дошли да посрещнат своите скъпи другари от страната на Геор-

ги Димитров. Екват тържест вените звуци на духови музика. Настъпват скъпи и незабравими минути. Току що сме слезли на перона, домакините отрупват своите гости със стотици букети от свежи цветя, братски ръкописания, прегръдки. Широка руска душа, за която се произнасят най-хубавите думи, е разтворила днес свои те обятия, готова да покаже цялата си обич към българския народ.

Нейният топъл полъх звучи и в затрогващите приветствени думи на зам. министра на просветата на Молдавската СССР — Танаосовски, на първия секретар на райкома на КПСС Ботнар, на председателя на райизпълкома Чакир, на първия секретар на комсомола Волята. Не са нужни часове, а само няколко минути, за да може човек да почувства колко дълбоки и трайни са корените на великата дружба между нашите братски народи, колко чиста и искрена е любовта на съветските хора към България.

С благодарствени думи за сърдечното посрещане към множеството се обръна водачът на нашия „Рейс на мира“ проф. Енисей Инев. Дълго над гарата къртаха възгласите „Вечна дружба!“, „Мир и дружба!“, възгласи, които ни събуждаха по време на цялото ни пътуване.

После цялото множество се отправя към театъра, за

да се полюбува на един от новите съветски цветни филми. Между моите нови познания бе и възникналът разбोधан на име Аркадий. Този скромен, с прошарени вече коси съветски човек бе един от хилядите доблестни съветски воители, които прогониха фашистките орди от нашата Родина. От тогава той е запазил скъпи спомени за България и винаги, когато произнася нейното име, по лицето му засиява радостната усмивка.

— Предайте братски поздрав на вашия прекрасен народ, който ние, съветските хора високо ценим и уважа-

ваме — помоли той при раздялата ни.

Ние сме отново на път. Още не преживели силните впечатления от посрещането на Унгени, на гара Бельци ни бе устроена нова изненада. Научили за преминаването на нашия „Рейс на мира“, няколко хиляди трудещи се, средношколци и ионери се втурнаха към нас. Отново цветя, сърдечни приветствия, размяна на значки и подаръци. Сприятелява петото тук става очуващо бързо. Само двадесет минути престой, а вече са разменили стотици адреси, казани са хиляди топли друже-

ски слова. А когато при раздяла човек се вгледа в просълзените очи на изпращачите, остава с впечатление, че новата дружба, която току що се е родила, е трайла вече години.

Пишете ни, елате пак при нас! — развълнувано ка ни своите нови познати русолюбостта ученика от железопътното училище № 5 Ани Евзерски.

Разделяме се, а като че ли тук всеки е оставил частича от сърцето си. Така силна и затрогваща бе срещата ни с трудовите хора на този голям работнически център. Само един ден, а всеки от нас вече е загубил представа за времето и разстоянието, толкова бързо се наплавяват новите впечатления и преживявания. Когато пристигнахме на гара Рибица, над притихналата стъп се бе спуснала синкава звездна вечер. В очакване на влака хиляди посрещачи възторжено аплодират и отправят братски поздравни към българските борци за мир.

Отново екват възгласите „Вечна дружба!“. „Привет на братския български народ!“

Още през първия ден на нашето гостуване във великата Съветска страна в сърцата ни залегна дълбоко убеждение, че това не са само думи, а израз на най-дълбоките чувства между два братски народа, козата с векове своята нерушима дружба.

С радостни усмивки и с много цветя жителите на Кишинев посрещат пратениците на българските борци за мир.

Денчо КУЦАРОВ

а. „БОРБА“

Стр. 2, Бр. 118 от 1, X. 1959 г.

ПРЕД ПЛЕНУМА НА ЦК НА БКП ПО СТРОИТЕЛСТВОТО ДА СЕ ОСЪЗНАЕ ОТГОВОРНОСТТА

СТРОИТЕЛИТЕ ОТ ОК. РЪБА, почувствава- ли голямата сериозност на трудните си задължения, работят при по-пълна мобилизация на силите си.

Най-големият обект „Престройството на Държавни захарни заводи“ в Г. Оряховица бе завършен само за няколко месеца. За пълна или частична експлоатация бяха предадени и други обекти, като ДИП „Домат“ — с. Джудюница, ДИП „Република“ — Свищов, керамичната фабрика „Мизия“ в Г. Оряховица.

На много обекти обаче работата върви трудно, изпълнението на плана среща многобройни трудности, които го задържат. Преустройството на винарските изби в Павликениски район по план трябваше да завърши до края на месец септември т. г., за да могат да се ползват през настоящата гроздовна кампания. Липсата на достатъчно работници и липсата организация на строителството в Павликени обаче се причинява общото изпълнение на плана до края на м. август 1959 г. да бъде 82 на сто. При това положение ДСП „Винпром“ е изправено пред сериозни затруднения. Обектът „Склад за памук на ДИП „Текстилни влакна“ в Пазнишки не е в добро състояние. Основните са направени, черупките за покривната конструкция също са готови, обаче, поради липса на автокран, не могат да се монтират.

Това навежда на мисълта, че Окръжната строителна организация трябва непременно да разполага с 1-2 автокрана, още повече, че спсобността строителство се увеличава. В много по-тежко състояние е строежът на склада на „Текстилни влакна“ в Г. Оряховица. Тук вината е в техническото ръководство. Освен това липсват работници, а строителството не дава признаци за сериозна загриженост.

В Търново, Павликени и с. П. Тръмбеш се строят модерни млекоцентрали. Първата следва да бъде завършена до 1. XI. 1959 г., втората на 1. X. 1959 г., а тази в П. Тръмбеш вече трябва да бъде предадена в експлоатация. Изглежда, че и трите ще завършат. Държавната монтажна организация в Г. Оряховица не разполага с квалифицирани ра-

ботници за направа на електрическите инсталации и монтажа на машините, а инвеститорът още не е доставил всички машини.

Тук се получиха големи несъобразности. От ДИПЗ „Червено знаме“ — Ст. Загора трябваше да се доставят два ротативни трансформатори по 5.000 либра единия. Заводът обаче през тази година въобще не произвежда този тип машини. Наложено се да се направят постъпки пред „Металимпорт“ — София за доставката им от чужбина. Отговорът бе отрицателен. Млечните тръбопроводите се внасят от чужбина, но без фасонните парчета. От друга страна на него едно държавно предприятие в страната не е възложено по план да произведе тези фасонни парчета за всички млекоцентрали в страната. Те се работят от кооп. „Оригинал“ в Свищов, но са лошачествени. Как може тогава да се уреди този въпрос? Очевидно е необходима намислата на централните органи.

Необвързаност по производствения план с плана за снабдяването има и на други обекти — „Водоснабдяване“ Севлиево — Търново, „Полигон за сглобяеми железобетонни елементи“ в Г. Оряховица и др.

Това трябва да се поправи. Изпълнението на плана на „Полигона за сглобяеми железобетонни елементи“ в Горна Оряховица е изостанало от строителството до такава степен, че досега годишният план е изпълнен едва 15 на сто. Едва ли ще се отдаде на ръководството на Окръжната строителна организация да оправдае това.

Какво е нужно сега? Трябва ръководителите на обектите, за които стана дума, да разберат, че те са най-силно изоставащите, че те задържат изпълнението на строителния план в окръга и да вземат бързи мерки. Крайно време е.

ИНЖ. Н. АТАНАСОВ
зав. сектор „Капитално строителство“ при Окръжния народен съвет

Да се помисли и по тези въпроси

ТОВА, което е направено в областта на строителството, свързано с електрификацията, не подлежи на сравнение с нийки период от миналото. Селища, помпени станции, вършинни площадки, стопански дворове на ТКЗС, всичко е електрифицирано.

Независимо от това, предстои още голямо разширение и подобрене, прокарване и застрояване на нови електропроводи, отклонения за напрежение 20 кв и т. н. За това строителство са необходими железобетонни стълбове. Те до сега се получават само от София. Само една малка част се излизат на място. Поради претрупаност на полигона в София и навсярно поради недостатъчния му капацитет, често явление е да се чака дори с месеци за получаване, на макар и планираните необходими железобетонни стълбове. С това се удължава неспирно времето за пускането в експлоатация на голям брой нови обекти. А от това стра-

да само нашето стопанство. В нашия окръг — около гара Г. Оряховица от няколко години вече се създават и механизирани полигон за железобетонни изделия, в който се произвеждат само железобетонни стълбове, употребявани изключително в мрежите с ниско напрежение. Добре е да се обмисли въпросът дали не е възможно този полигон да се нагоди (а това леко може да стане) и да започне производството и на железобетонни стълбове за високо напрежение. По този начин своевременно ще може да се задоволяват нарастващите нужди за електрификацията не само на нашия окръг, а и нуждите на съседните Габровски, Ловешки и др. окръзи. Ще бъдат своевременно и с рочно завършени обектите, а освен това цената на самите стълбове ще бъде много по-ниска, тъй като чувствително ще се намали превозът.

Град Търново в последните няколко години се развива като международен туристически център. Той расте в административно и индустриално отношение, увеличава се и населението му. С това непрекъснато се увеличава и консумацията на електрическа енергия.

Въпросът за снабдяването на града с електроенергия става все по-сериозен. Той би се разрешил, ако се осигури в много близко време подстанция с връзка направо от преносната електропровод 60 кв, който минава през границите на града. С това ще се избегне зависимостта ни от електропроводите 20 кв, които често пъти нарушават редовното електрооснавяване, поради недостатъчната си механична и електрическа якост. Налажително е тази връзка да се осъществи най-късно през 1960 — 1962 година.

Електроенергията все по-широко се внедрява в битата на народа. Освен това осветяването на нашите селища, на техните улици, площади и исторически места е въпрос, с който се занимава неотдавна и Министерският съвет на НР България. В нас обаче все още липсват часовникови автомати за автоматично палене и гасене на уличното осветление. По тази причина в много наши селища липсва улично осветление. Защо не се започне серийно производство на тези часовникови автомати у нас? Те има къде да се произвеждат.

Биха могли да се направят още редица предложения, за промени в тарифата, за построяване на подстанции „Паревец“ и пр. Най-важната, най-неотложната работа обаче е тази.

П. ЦВЯТКОВ
началник „Енергоснабдяване“ — район Търново — член на научния отдел по електротехника към Окръжното ръководство на ИТС — Търново

Мероприятията — в дела!

В началото на годината в ремонтната секция гара Горна Оряховица се приеха мероприятията за изпълнение на петилетката в съкратени срокове. Едно от тези мероприятия бе въвеждането на „Комплексни бригади“, като за целта бяха обзаведени 6 вагон-работилници.

Така организирани бригадите спомогнаха за изпълнение на плана за първото тримесечие 112,46 на сто, като бе извършен ремонт на гарите, депа и други обекти.

Този начин на работа, въпреки да се оказва удачен, не можа да дълго да се прилага. Още през първото тримесечие ЖП управление започна да дава допълнителни обекти на секцията, което пък наложи да се вземат специални от комплексните бригади. По този начин работата през второто тримесечие бе разстроена. Вместо да се надвишат постигнатите резултати, те се намалиха с 4 на сто, в сравнение с първото тримесечие.

До края на годината на секцията предстои да бъдат усвоени 500,000 лева лимит, което е по силите на колектива. Следва обаче др. Николов — началник на секцията, Димитър Кисков — партисекретар и Петър Марчев — проф. председател да поведат борба за осъществяване на това и другите мероприятия.

Георги Михайлов

СЪС ЗАДРУЖНИ УСИЛИЯ

Попитайте и сега Иван Аврамов от с. Поликраище, който са го избрели за звеновод на седмо звено от шеста тракторно-полевна бригада и той веднага ще отговори: „На 11 март“. Тогава кооператорката Цветанка Агаларова го предложи да ръководи звеното им и всички единодушно се съгласиха.

— Трудно ми беше отначало — разказва Иван. — Струваше ми се, че всички ме гледат с насмешка, всички говорят за мен. Често ми хрумваше да се откажа.

Но всичко беше само в първите дни. Скоро изяснява съмненията, ново чувство завладя сърцето му. Всяка сутрин ставаше много рано, обикаляше по ред къщите и кооператорите от звеното си. А дните като че ли вървяха. Растяха и успехите на звеното. Вместо заплаваните 118 кооператора, почти всеки ден излизаша на работа по 284-30 души. През

М. Михайлов

ВСИЧКИ НА ПОЛЕТО

Голямо трудово оживление кипи сега и по кооперативните поля на с. Ново село. Мало и голямо е излязло да прибира богатата реколта, да освободи площите за сеитба на есенните култури. Вече са прибрани над 2.600 декара пролетници, засети са 750 декара с пшеница и 380 декара с ръж за зелено.

В помощ на кооператори-

Иван Калмуков и Тодор Николов от с. Палици работят в сушилният на селкооп. Ежедневно те предават по 200 кг изсушени сливи. Досега са предали на търговското предприятие 7.000 кг изсушени сливи.

Снимка: М. Николов

В лехата на ТПК „Червена звезда“ — Свищов работи Димитър Т. Рачев. „Най-добър в професията“ и носител на значката на Централния съюз на ТПК.

ДАЖЕ И ПО ЖЪТВА НЕ Е ИМАЛО ТАКОВА НАПРЕЖЕНИЕ

Нашата няколкогодишна практика ни научи, че когато партийната организация живее в такт със задачите, когато стъпме навреме да развием кооператорите, задачите винаги се решават с успех. Това напълно се оценява от всички хора в селото. Тази година трудовото напрежение по кооперативните ниви на с. Ресен почти не е отслабвало. Особено голямо е сега, когато се прибират пролетните култури

и се засяват есенниците. За отбелязване е, че такава раздвижване на хората не сме постигали дори и през най-усилените жътвени дни.

След като Партията и Правителството отпратиха призив за срочно прибиране на реколтата партийната организация при ТКЗС прие конкретни мероприятия за изпълнение на задачите. На заседание на партийното бюро и на съвещание на партийния и стопанския актив изяснихме състоянието на работата. Установи се, че наистина се намираме пред голяма опасност за провал, ако навреме не се вземат мерки за прибиране на някои култури.

И действително положението беше тревожно. На полето стоеше неприбрана почти всичката царевична. Голяма част от тютюна, захарното цвекло и др. Следваше да се освободят час по-скоро площите, върху които ще се засят есенниците. А освен това може да ни изненада и лошо време, при което ще се провалат плодотворите, отгледани с толкова големи грижи.

От заседанието всички другари излязохме напълно уедени, че задачите могат да се изпълнят само при пълна мобилизация на хората. Свихахме и партийно събрание, на което се поставиха конкретни задачи на всички комунисти. След това се проведеха инструктажи и на партийните групи по бригади. Най-голямо раздвижване се получи след инструктажа с агитаторите. Сред всички имаше небилава активност, особено от страна на безпартийните агитатори, които със загриженост констатираха, че работата може да се извърши с общи усилия. Същите мероприятия се осъществиха и по линията на комсомолската организация.

Добра помощ при мобилизиране на служителите и работниците от учрежденията и предприятията в селото за участието им в прибирането на реколтата ни остана Общинският народен съвет. Още в началото на кампанията се състоя съвещание на всички отговорници по предприятията. Площите, от които следваше да се прибере царевичната, бяха разпределени между учрежденията и предприятията, с разчет всеки служител да обере най-малко по 6 декара царевича.

Особена роля изигра и личната агитация, в която участваха отговорни другари, като: партийният секретар, зам. председателят на стопанството, членовете на партийното бюро и др. Ние се насочихме към такива кооператори, които нередовно излизаха на работа. След беседите, които проведохме с тях, те още на следващия ден излязоха на полето. Така се постигна и се набави на работна ръка за някои странични предприятия — например за тютюневата сушилна в с. Ресен.

Г. Джеферов, дописник

Време за беритба на диви плодове

Събирането на дивите плодове придоби вече общонародно значение. Чрез тях нашата държава осигурява ценна валута, а така също и много продукти за вътрешния пазар. При все това тази година много трудно ста-

ва събирането на богатата реколта. Само отделни села от Свищовския край по инициатива на местните училища са организирали беритба. От града в това отношение особено се проявиха пионерите от училището „Секларевич“, които използват хубавия неделен ден, за да излязат да берат шипки. Свободното време бе добре оползотворено. На изкупвателната организация бяха предадени десетки килограми шипки.

Времето сега е най-благоприятно за събирането на тези ценни плодове. Необходимо е да се използват хубавите есенни дни, както от пионерите, така и от комсомолците в училищата и учрежденията.

Кирил Боянов
Атанас Тодоров
Аръм Асанов

Н. Милчев

РАБОТАТА СПОРИ

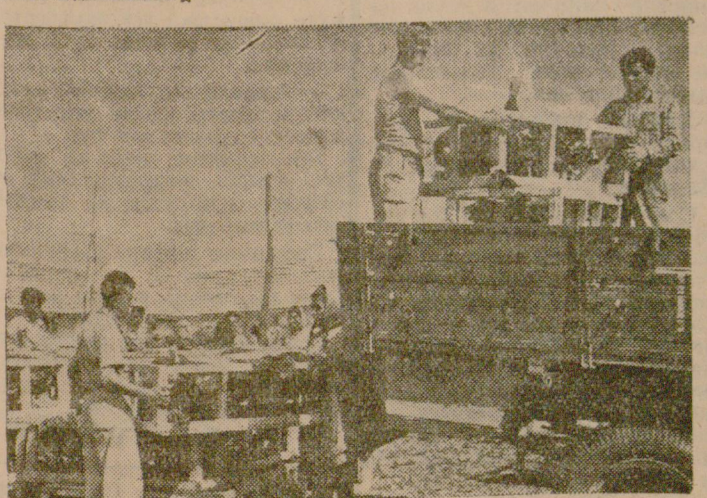
Подготвили навреме семейната за посев кооператорите от деветата тракторно-полевна бригада на Андрей Димитров в с. Дичин, сега извършват предсеитбена оран на освободените площи от пролетниците и сеитбата.

Нали работата бе подготвена — спори. Само трактористът Иван Йорданов е засял 214 декара ръж за зелено и 200 декара пшеница. Осигурени са 30.000 килограма италиански семена. Добри успехи постигнали в сеитбата и останалите механизатори в бригадата.

П. Спирidonov

в. „БОРБА“

Стр. 3 бр. 118 от 1. X 1959 г

ДС „Совата“ предаде на държавата 600 пуйки за износ средно по 8 кг едната. На снимката: Замучникът Борис Атанасов от ОТП клон Свищов, шофьорът Л. Анеев и група работници товарят птиците

Снимка: М. Николов

ЛИТЕРАТУРА И ИЗКУСТВО

Новият живот — съдържание на нашето изкуство

Вече повече от двадесет дни в салона на търновските художници е открита Общата изложба на художниците от Търновски окръг. Трябва веднага да отбележим, че интересът, проявен към нея от страна на гражданството, е много голям и се поддържа от факта, че изложбата е посветена на едно велико събитие в нашия живот — 15-годишнината от народната победа на 9 септември 1944 година.

Какво е характерно за тази годишна изложба?

Преди всичко значително по-голямо тематично разнообразие в сравнение с миналите години. Изложението около 60 творби на 25 художници и скулптури от окръга показват, че темите на нашата бурна съвременност не са им чужди. Със задължително трябва да отбележим появата на картини, засягащи въпроси от героичното минало на нашия народ, особено от периода на въоръжената борба против фашизма, каквито липсваха на миналогодишната изложба. Трябва горещо да приветствуваме и стремението на търновските художници да отразават трудовия живот на новия човек.

Обликът на настоящата изложба се определя преди всичко от картините, третиращи сюжети от борбата на нашия народ против фашизма. Трябва да се отбележат работите на Борис Попов „Закритата дъра на партизаните“ и „Портрет на ятаците Кера и Петко Грозданови“, на Стефан Петков „Политръжок в затвора“, на Л. Ванев „Партизани“, на П. Минчев „Последният шум“ и „9 септември — посрещане на партизаните“, скулптурата на Ангел Бананов „Пред разстрел“.

Ако хвърлим един внимателен поглед върху композициите на Борис Попов „Закритата дъра на партиза-

ните“ и на Стефан Петков „Политръжок в затвора“, ще видим, че авторите, всеки по своему, третират въпроса за всепокриващата сила на комунистическите идеи. Това са силни работи, въпреки известна незавършеност, която се чувства в тях. Попов е избрал един епизод от суровия партизански живот. Малкият партизански колектив трябва да прикрие следите си, газейки по течението на планинския поток. Разсеяната светлина струи от всички страни и меко обгръща фигурите на народните борци. Авторът умело е предал устрема на партизаните, пред който устрем дори ледената вода не може да устои и се отдръпва назад.

По-спокоен характер има композицията на Стефан Петков. Няма прегрди за разгаряне на борбите на Партията. Дебелите стени и железни врати на затвора не са достатъчни, за да се заглуши гласът на партийната правда. Петков показва верен усет към композиционното изграждане на картината. В нея всяка фигура тежи на своето място.

И в двете композиции централен образ е образът на комуниста, който и като партизански командир, и като партиен лектор в затвора неотклонно води хората напред в тяхната борба.

Голяма част от художниците са се ориентирали към съвременна тематика. Картини като „Из дъното на земята“ на Н. Семов, „Ученическата бригада за залесяване“ на Ил. Джамджиев, „Чистене на мента“ на Б. Попов, „Пръскане на младо лозе“ на Д. Бонев, скулптурата на Д. Петков „В помощ на ТКЗС“ и други, са посветени на трудовото ежедневие на хората. Интерес предизвикват творбите на Ляло Минков „През жътва в Балкана“, „Деца в помощ на селското стопанство“, от кои-

то лъхат свежест, много въздух и светлина.

Трябва обаче да отбележим, че има някои работи, които са неравностойни не само на останалите творби в изложбата, но и на цялостното творчество на своите автори. Такива са „Терасиране Горна Оряховица“ на Н. Семов, „Сенокос“ на Джамджиев и някои други.

Обща слабост на всички картини със съвременна тематика, представени на изложбата, е отсъствието на предимство на външните белези, излишна описателност за сметка на дълбочинното вникване в душевния живот на хората и сложността на явленията.

Както в миналите изложби, така и на настоящата пейзажът заема почетно място и показва утвърдилото се майсторство на търновските художници в тази област. Правят добро впечатление пейзажите на Христо Гайчев, които са доказателство за добрия усет на техния автор към съотношението на багрити, пестеливи пейзажи на Н. Дончев. Търновски пейзаж на Ст. Иванов и редица други.

В тази насока трябва да отбележим работите на Гордан Попов, който проявява едно завидно умение да намери най-характерното в природата и след това да ни го поднесе майсторски, прецупено през призмата на своя талант. Неговите пейзажи са едни от най-хубавите в изложбата, особено „Слънчев лъч“.

На изложбата са представени десетина портрети, една част от които са в натурал. Безспорно тук се натъкват работите на Никола Николов „Автопортрет“ и „Глава на млад мъж“ и „Портрет на младо момиче“ на Ант. Попов, в които авторите проявяват оригинално виждане и интерпретиране на образи-

те. Фактически тези творби, заедно с пейзажите на Гордан Попов, са най-хубавите произведения в изложбата.

Трябва да се съжелява, че на тази годишна изложба отсъствуват графични творби, още повече като се има предвид, че графиката дава широки възможности за творческа изва. Трябва да се съжелява също така и за липсата в изложбата на скулптурни творби, с изключение на интересната експресиива на Ангел Бананов „Пред разстрел“ и „В помощ на ТКЗС“ на Д. Петков.

Ако накрая трябва да направим едно сравнение между миналогодишната и тази годишна изложба на художниците от Търновски окръг, ще видим, че както в тематично отношение, така и по отношение на майсторството е направена широка крачка напред. И ако има какво да се пожелае, то е: още по-пълно да се отразяват нашите многолик и многостранен живот, трудовият илюж и успехи на хората, да се овладее още повече професионалното майсторство, за да се достигнат високите образци на прогресивното наше изкуство. Във всеки случай настоящата изложба на художниците от Търновско беше един хубав подарък за трудещите се от окръга за голямата празник.

Димитър ОВЧАРОВ

Прибраха се кооператорите от полето. Мръкваше. Марин нарами пълната торба с хлябове и пое по малката пътека към Балкана. Две къдрави облачета като уморени лебеди са разперили криле над селото. Когато повече се изкачаваше по билото на планината, толкова по-ясно излизаше пред него селото. Тирят от двете страни на дълбоката река, сгушени в сивака, белият кичицик едновременно излизаше пред него. Запретнал ръкави до лакти, наметнал окръпено ведро, но мистично палто, захлътнал в гората, не разбира кога пред него израсна фигура на девойка.

— Лета — позна я той. Нещо топло и приятно изпълни душата му. Девойката стъпи бавно и като подплашено сърце огледа навсякъде. Две черни, смолести очи се вторачиха в него, сякаш го молеха нещо. Леко измислене раздруса забомбените момински гърди. На бялото и лице разпъхна усмивка.

— Къде си ходила, ма, та си замръзнала толкова? — При дъла на кошарите — отърси се тя. Развълнува се душата на изпечен мургав момък, току-що напус-

нал казармата, както протелен втрещ вълнува избуялите жита. Лета дигна високо ръка, изсмя се с глас и потъна в гората. Дълго гледа Марин след девойката дорде кривна в гъсталака.

Още от малък Марин обикна планината. Обикна я така, както за първи път се младо момиче обича. Ден де издускаше, да не се полюбува на горската тишина, да не напрежда чедото си от бистър, прохладен поток. И колкото повече скиташе из хладните дебри, толкова по-силно го пленяваха, завладяваха.

Израка службавя. Върна се на село. Загасналото пламъче през войничките дни отново вятър раздуха. Уж слабичек замина, тънък като вейка, а какъв юначка се изтегли. Хората ни очите си не вираха и току хортуваха: „Какъв слаботав отиде, а какъв е напълнял, разхубавил се“.

— Не! — каза веднаж на майка си. — Или при дъла Стоила в Балкана, или си влягам дръшките, та в друго стопанство.

— Не си за овчар, сине. Земи пример от твоите акрани. Един яля в стопанството. Всички в града нахълтаха, а ти все за тази гора

той прекалено набляга на трагичната му любов към Мана и се създава впечатление, че тази любов е единственият източник на неговите постъпки. Станулов е враг със свое дълбоко вътрешно убеждение и всякакъв опит да се омаловажи тази страна от характеристиката на образа води до подценяване на класовия характер на борбата. Не че и съмнение, че у Станулов полна роля играят личните отношения с Мана и Деян, но те само подсилват неговата класова омраза. В първа и втора картина Жеков е лишил образа от издълбана грубост и е тръгнал по линията на една изтънена рафинираност. Тази линия е вярна, макар на моменти да издава известна предпазливост. В трета картина Жеков изпада в грубо полицейско изстъпление. Цялата картина е подведена по традиционна линия, с много кракчици и външно илюстриране на полицейската грубост. Ако Жеков и тук бе продължил верния рисунок от предишните картини, образът щеше да спечели.

Най-завършеният образ в спектакъла е Мана на Ст. Пенчева. При него единствено е търсена и до голяма степен постигната вътрешната дълбочина на образа. Актрисата умело е избягнала увлечения по външен патос и мелодраматизъм. За да се избегне известно еднообразие в поведението на героинята, необичайно е било да се подчертае по-ярко чувството и за достойнство във втората част на ролята.

Елена Стефанова в ролята на Дафина Карадимова показва майсторство и умело степенуване на двата плана

ПЪРВАТА СТЫПКА

Матей Шопкин е роден в с. Долна Липница, Търновски окръг на 29 септември 1938 г. Завършил е строителния техникум в Търново и реална гимназия. Той прави първите си опити да пише стихове още от ученическите си години. Негови творби са печатани във в. „Борба“, „Народна младеж“ „Народна армия“ и др. сп. „Български воин“, „Турист“ и др. Особено редовно Шопкин сътрудничи на в. „Борба“ със стихове и проза. Тези дни излезе неговата първа стихосбирка „Двадесета пролет“.

„Двадесета пролет“ — така е озаглавена първата стихосбирка на Матей Шопкин, тску-що появила се на витрините на нашите книжарници. Първата среща, първото запознанство между автор и най-строгия съдия — читателя.

В осемнадесетте стихотворения на „Двадесета пролет“ има какво да ни зарадва. За разващият патос на двадесетгодишния войник, който лтъх от всеки стих, чистият огън на младостта, с който е обжарена всяка строфа, говорят за безспорен поетически дар. От страниците на

малката книжка говори един развалуван поет и неговите радости и тревоги, неговите възторзи и съмнения стигат до сърцата ни. От стиховете говори един влюбен в живота юноша!

„Ти ли, моя двадесета пролет, цъли нощ по покрива звъниш? Ти ли, моя двадесета пролет, ме сбуди рано в утринта?“

„Аз отворих клепки и загледах твоите ясни очи небеса, във изпичах, тихо се наведох над тревите, блеснали в роса.“

Тая радост от живота ражда и оптимизма у поета. Оптимизъм, който преодолява трудностите, поради които войничките походи не тежат и върховете биват покорявани. Едно от най-големите достойнства в работите на Шопкин е това, че от всеки ред блика дълбоко външнее, плод на нашата героична съвременност. Възторгът от живота и дълбока, напълно разбираема тревога у младия войник, каквс място ще заема в изграждането му.

„Една нестихаваща тревога ме буди с неспящан вик — дали аз, Партио, ще мога да стана утре твой войник?“

или „Тревогата на бойните епохи са със роби полнати ветрове и, двадесетгодишни, трябва в поход да стигнем необятни върхове.“

При четенето на стихосбирката ни се струва, че поетът е изразил чувствата и мислите на онова най-млада поколение, което току-що напуска ученическите скамейки и заема мястото си по строителните площадки на нашата Родина. Поколение, възпитано от Партията и Комсомола, запазило и съхранило в себе си революционните традиции и романтизма от задъханите, изпълнени с напрежение строители дни на първите години след победата. И, може би това е най-хубавото, което ни рава, начинаещият поет е обрнал лице към нашето напрегнато, изпълнено с героизъм съвремие.

От Шопкин тежва ще очакваме творби, които ще покажат развитието на безспорния му талант. Той пише уверено и до известна степен с лека ръка, което може да бъде и добро и лошо. Чувството и владеенето техниката на стиха, не е достатъчно, за да се реди доброто художествено произведение. На него му предстои сложен и труден път, отиването към по-голямата мисъл, работа над художествения образ, елементи, които засега като че ли стоят на по-задан план в стиховете му.

Израснал сред нас, направил първите крачки с помощта на окръжния вестник и литературния кръжок в Търново, ние се радваме искрено на първата книга и ще очакваме нови творби от Матей Шопкин. Надяваме се, че неговата първа творческа пролет ще го доведе до онай литературна жътва, която дава поезията, свързана кръвно с живота на трудовите хора!

Димитър НАЧЕВ

От малък я обикна
Скъпа му стана...
Мракът отдавна
бе залял гората,

През есента

мислиш. Затова ли се учи?

Една утрин Марин стана рано, пригладил буния си перчем, закуси по войнички набързо и без да се обадил никому, излезе на улицата. Мярна се край стопанския двор и се бутна при председателя на стопанството.

— Е, другарю председател, докога ще ме държиш без работа? Нали обща след службата при дъла Стоила да отиде. Овчар искам. Там ми е меракът.

Бай Гордан, улегнал човек, отколен председател на стопанството, поогледа го, па рече:

— Шом те тегли меракът при овцете, Маринчо, там иди. За такива хора земята дерем. Но работата искам от тебе. И да слушаш дъла си Стоила. Стар човек е, да му се подчиняваш.

Тези думи смутиха Марин. Огледа се и без да продума изхвърка като птичка навън. Нещо радостно се надигна в гърдите му. Освен гората, теглеше го и сърцето на дъла Стоиловата внучка Лета. Там в малкото дървено кучарче са скътани писмата ѝ. Те го топеаха и сгряваха през суровия войнички живот

когато Марин стигна на кошарата, дъла Стоил го посрещна развеселен, усмихнат.

Наметна старият овчар ямурлука си и се затърти към кошарата. Големите му са мнжко, но евала на младите още не дава.

Един месец откак е този момък при него, но много добре се разбира. Уважава го, подчинява му се. Добра душа е. Такъв бе навремето и покойният му баща.

След срещата в гората Лета се измени. Стана затворена, избухлива и все мисли за нещо.

— Да не си болна, дъще? — питаше я често майка ѝ. — Не си в ред ми се виждаш. Кажй де!

— Нищо ми няма, маме. Здравая съм. Защо пък на болна ме правиш? Когато търваше за кошарата, тя дълго се оглеждаше на огледалото и усмихната напускаше къщата.

Дъла Стоил, унесен в грижи за стадото, не подозираше, че край тези кошари се раждаше една красива любов. Ката вечер те слизаха с две бели менчета на извора за вода.

Веднаж Марин я улови за ръката, тъмко наливаше вода, погледна я право в очите и дълго стояха двамата, изправени един срещу друг, без да си продумат.

— Лета! — продума Марин с развълнуван глас.

— Какво?

— Голдини наред аз носих твоя образ. Голдини го таих близо до сърцето си и най-после... сполучих. Ти си до мен.

Лета слушаше, червеше се и тръпнеше от нещо радостно и неизказано, а сърцето ѝ беше така луто, сякаш искаше да изхвърне като птичка.

Разделиха се късно вечерта... Гората оголя. Застудя времето.

Дъла Стоил често засяла към селото. Един топъл есенен ден Лета се озова в гората. Стъгна на пръсти по каменистата пътека и живо върти черните си очи. Ненадейно пред нея изскочи Марин.

— Лета! — провикна се Марин и се затича към нея. — Какво? Реши ли? — спря се захлътан той.

Настъпна дълбока тишина. Лек вятър зашумя, погони от земята шелата листа и ги захвърли пред тях. Лета погледна миловидно човека, който стоеше пред нея, разтвори ръце, хвърли се на шията му и дълго стоеа така.

— Аха, тъй ли била тя? — извика от малката могила дъла Стоил и бързо се спусна към тях.

През оголените веки на дървения играеха последните зари на есента и се сличаха на почернялата влажна земя.

Прегрътнати двамата млади засмяха към селото. А дъла Стоил заогледа леко мустак и каза, като че ли на себе си: „Ех, младост!“

След няколко дни цялото село празнува. Марин дигна сватба горе при кошарите. До късно не стихаха кракчиците песни и хора.

Васил ТЪРСАНКОВ

Гл. редактор: Хр. Ст. Консулов

ИВАН ДЕНЧЕВ

На СССР

Във пътя си труден към вечната пролет, Съветска Русия, ти с устрем летиш. В пространство и време с космически полет ти нова, по-светла епоха вестии:

Затуй като полюс огромен, магнитен очите привлича велика Москва. Народите с трепет и жандя в гърдите заслушват се в твоите мъдри слова.

Че слънцето винаги идва от изток, че слънчево утро вееваш ни ти. Затуй и в сърцата ни светло и чисто ще бъде, щом твоята правда блести.

С усмивка лъчиста десница свободна протягаш за дружба на дълг и на шир, а твоята правда — звезда лътеводна — зове ни към щастие, радост и мир.

Ледовете се топят

Топовният гърмеж отдавна е заглъхнал, но тегне споменът по кървавия пир. „Студената война“ се тенко задъхва пред тържествувания мир.

Седи и, в сладък унес по „Доктрината“, под заучите на стар, изтъкван романс за някаква „Позиция на силата“, мечтае унесен кървавият Марс.

А днес Москва и Вашингтон далечни за дружба и за мир протегат си ръце, и члени, и в речите сърдечни по а дружба усмихнато лице.

Там, где то източното слънце свети — Топлят се ледовете! И ехото разнася гласовете: „Топлят се ледовете!“

ТЕАТЪР

„Блокада“ на Търновска сцена

За последната си пиеса „Блокада“ Камен Зидаров е избрал тема из нашето съпротивително движение борбата на нашия народ срещу фашизма, подвигът на народните борци, отдала всичко лично в живота си в името на дългата към Партията. На фона на тази борба е разкрита личната драма на трима герои свързани помежду си с приятелство, дружба, любов, но между които лежат дълбоки класови различия. Тази тема, разработвана многократно, досега, никогамяма да загуби значение. Съпротивителното движение е такъв богат източник на сюжети и теми, че авторите ще винаги ще могат да ни кажат нещо за него, без да има опасност да се повторят. Затова достойнствата на всяка творба с такава тематика ще се оценяват от гледна точка на това, доколко авторът успява да говори за стари неща по нов начин.

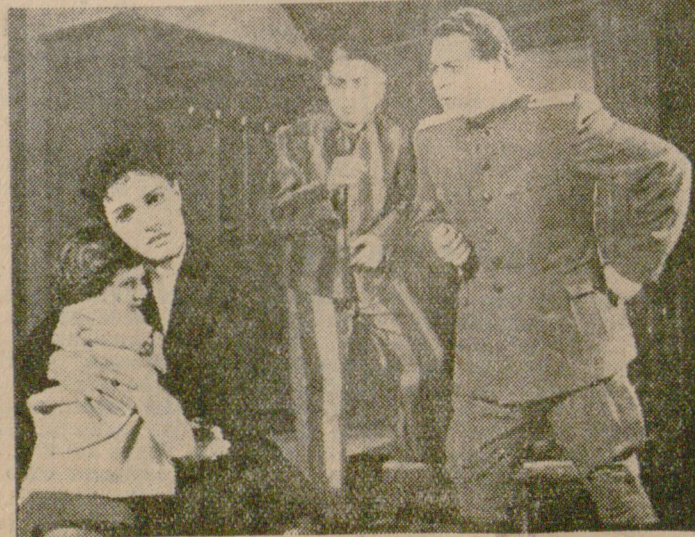
Въпреки известна оригиналност в разработката на темата, не може да се каже, че К. Зидаров е казал с писата си нещо ново. Наистина в „Блокада“ личи майсторството на драматурга да създава интересна интрига, да изгражда драматични характери и възбуждащи ситуации. Верният му усет към композицията, познат от досега нише му произведения, и

тук се е проявил, макар второто действие да стои откъснато от основното развитие на конфликта. Това са качества, които правят от пиесата добра основа за изграждане на възбуждащ спектакъл. Онова, което липсва на пиесата, е дълбочината на мисълта, философската обобщеност. Авторът като че ли е разчитал повече на занимателната интрига.

С тази пиеса Търновският народен театър откри новия сезон. В постановката на режисьорката Елка Драганова личат добросъвестните усилия за разкриване на основния авторски замисъл, без опити за някаква оригиналност и без стремение да се излезе от традиционното решение. Това е определило и основния ѝ облик — постановка на средно равнище, без провали и без високи постижения. Режисьорката се е предохранила на автора дори и на онези места, където е била наложителна нейната самостоятелност. В последната картина авторът е платил дан на сантиментализма. Център е станала историята за детето, която пред намерено е удължена. Напрежението на конфликта изкуствено се поддържа със заблуждения, недозказани чувства и т. н. Режисьорката би трябвало да тушира тази авторова слабост и да сложи ударението върху равновесността, от големина даубой между двамата приятели и врагове, върху моралното превъзходство на Де-

ян над Станулов. От Деян (артист Станулов) в тази картина се очакваше да прояви стремеж към вътрешно овладяване и спокойствие, нещо, което би го издигнало над Станулов. Не бива забравяно на автора за болевостното състояние на Деян да бъде основание за представянето му едва ли не като неврастеник. Това само подсилва мелодраматизма в картината. Изтъгнатите от зрителите създи не може да се смятат за успех.

В основната група герои — Деян, Мана, Станулов — вярно са разкрити взаимо-

Сцена из четвърто действие на „Блокада“ с участието на артистите: Ст. Пенчева (Мана), майкът П. Станулов (Огън), Светослав Станилов (Деян) и Димитър Жеков (Станулов)